ל) בכורות מב:, ב) [קדושין עג.], ג) [תוס' פי"א] לעיל כ:, ד) [עי׳ תוס׳ סוטה כו. ד״ה אשת], ה) לעיל יח. ל מטנון, של פער הכן, לקמן קט., ו) [דברים כה], ל רש"ל, הו [לקמן קט.], ש) [ויקרא כא],

תורה אור השלם ו. לא יָבא פְצוּעַ דַּכְּא וּכְרוּת שְׁפְּכָה בִּקְהַל

לקחת את יבמתו ועלתה ַּיְטְּלֶר יְּיְבֶּיִיּיִ בְּיִשְׂרָאֵל לֹא אָבָה יַבְּמִי: דברים כה ז

גליון הש"ם

א"ר יהושט מתני' שמעתי. כעין זה פסחים לו ע"ב: רש"י ד"ה והסרים וכו' דכתיב לא ימחה וכו'. לעיל כד ע"ח:

מוסף רש"י

סרים אדם. שסירסו אדם ולא מחמת חולי נסתרס מאליו והויא בלאו, דבכלל דכתיב לא יבא פלוע דכא לעיל ב:). או מייבמין. לאו לכתחילה קאמר אלא ייבותן יבוס, שאם בעלו קנו ואזינ בדקתני וחזיכ (שם).
רהזקן. שפסק מלידה,
והאי לאו מחייבי לאוין
הוא, אלא קמ"ל דאע"ג
הוא, אלא קמ"ל דאע"ג
הוא, הוא הוא ביאהר ביאה לקנות יבמתו ויולאה ממנו בגט (שם). ונתנו גט. כלומר או נתנו גט או חלצו, וגט ביבמה מהני למיפסל עליו ועל כל האחין, דאי בעי ליבומי תו לא מלי, דקס ליה בשוב לא יכנה (שם). ואם בעלו קבר. ויולאה בגט בלא חלילה (שם). ואסור חלילה (שם). ואסור לקיימן. אסיפא קאי, מתו אחין ובעלו הן את יבתתן, ואפצוע דכא וכיולא בו ולאו לוקן (שם). ר"ג אומר כר׳. שני אחין נשואין שתי אחיות, אחת גדולה ואחת קטנה ומת בעלה של גדולה ונפלה לפני בעל הקטנה, מלמדים את הקטנה למאן בבעלה ולעקור נשואיה כדי לייבם את זו שזיקתה של זו זמורה לאסור הקטנה מתחרה משפח המקשחה עליו, שלא היו נישואיה גמורים שמא חמאן ולכך לא תוליא את זו משום אחות אשה, ר"ג אומר אם מואנה מיאנה, ותחייבם הגדולה ואם לאו תממין גדולה עד שתגדיל קטנה ויבעול ויהיו קידושין גמורין ותלא גדולה משום אחות אשה (דעיד יח.) אבל מיחלך לגדולה לא, דפסל את הקטנה עליו משום

אמות חלולה (לקמן קט.).

הלקנו נחיר. דיכולין בית דין להתיר ולהפקיר חלקם של ישראל דקי"ל (לקמן דף פט:) הפקר בית דין הפקר: ופליגה דר' חייה. האי דקאמר חלק המובח מי יתיר ואע"ג דמובח בימי רבי לא הוה קאמר דחלק מזבח אסור פליגא דרבי חייא: חלק עדה לעולם אסור. עד שיתירוהו: מתנר' והסרים לא

יבמות

בימי רבי בקשו להתיר נתינים אמר להם

רבי חלקנו נתיר חלק מזבח מי יתיר ופליגא

דר' חייא בר אבא דאמר ר' חייא בר אבא

אמר ר' יוחנן חלק עדה לעולם אסור חלק

מזבח בזמן שבית המקדש קיים אסור אין בית המקדש קיים שרי: מתני' •אמר רבי

יהושע שמעתי שהסרים חולץ וחולצין לאשתו

והםרים לא חולץ ולא חולצין לאשתו ואין לי

לפרש א"ר עקיבא אני אפרש מחרים אדם

חולץ וחולצין לאשתו מפני שהיתה לו שעת

הכושר שב הבים חמה לא חולץ ולא חולצין

לאשתו מפני שלא היתה לו שעת הכושר

ר' אליעזר אומר לא כי אלא סרים חמה

חולץ וחולצין לאשתו מפני שיש לו רפואה

סרים אָדם לא חולץ ולא חולצין לאשתו מפני

שאין לו רפואה העיד ר' יהושע בן בתירא

על בן מגוסת שהיה בירושלים סרים אדם

ויבמו את אשתו לקיים דברי ר"ע הסרים

לא חולץ ולא מייבם יוכן איילונית לא חולצת

ולא מתייבמת יהסרים שחלץ ליבמתו לא

פסלה בעלה פסלה המפני שהיא בעילת

זנות וכן איילונית שחלצו לה אחין לא פסלוה

בעלוה פסלוה מפני שבעילתה בעילת זְנות: **גמ'** מכדי שמעינן לר"ע דאמר חייבי

לאוין כחייבי כריתות דמו וחייבי כריתות

לאו בני חליצה וייבום נינהו אמר ר' אמי

הכא במאי עסקינן יכגון שנשא אחיו גיורת ור"ע סבר לה כר' יוסי דאמר <sup>©</sup>קהל גרים

לא אקרי קהל אי הכי יבומי נמי מייבם

איז הכי נמי ואיידי דאמר ר' יהושע חולץ

אמר איהו נמי חולץ דיקא נמי דקתני העיד

ר' יהושע בן בתירא על בן מגוסת שהיה

בירושלים סרים אדם ויבמו את אשתו

לקיים דברי ר"ע ש"מ מתיב רבה יופצוע

דכא וכרות שפכה יסרים אדם והזקן או

חולצין או מייבמין כיצד מתו ולהם נשים

ולהם אחין ועמדו אחין ועשו מאמר

בנשותיהן ונתנו גם או שחלצו מה שעשו

עשו ואם בעלו קנו מתו אחין ועמדו הן

חולד כו'. סדכתיבי לא ימחה שמו מישראל פרט לסרים ששמו מחוי: ואין לי לפרש. איני יודע אי זה סרים בן חלינה ואי זה פטור: סרים אדם. שנסתרם לאחר שנולד: סרים המה. ממעי אמו: לקיים דברי ר"ע. עדות זו של רבי יהושע ב"ב לקיים דברי ר"ע העיד: לא פסלה. מן הכהונה שאין חלילתן חלילה: **בעילת** זנות. שאסורה לו משום אשת אח שלא במקום מלוה: גבו׳ כחייבי כריסות דמי. דח"ר עקיבא בהחולך (לעיל מט.) יש ממזר מחייבי לחוין וסרים אדם מחייבי לאוין הוא דכתיב (דברים כג) לא יבא פלוע דכא והיכי קאמר ר"ע סריס "[חולץ] את אשת אחיו הא לא רמיא קמיה ואבראי קיימא כחייבי כריתות וקאי עלה באיסור אשת אח: ואיידי דאמר ר׳ יהושע חולן. דלרבי יהושע יבומי לח דאים ליה קהל גרים מיקרי קהל ומיהו מיחלץ חללה דחייבי לאוין לר׳ יהושע בני חלילה נינהו: דיקא נמי. דלר׳ עקיבא יבומי נמי שרי דקתני וכו׳ ויבמו את אשתו: סרים אדם. הואיל והיתה לו שעת הכושר ור"ע היא: זקן. נקט ליה בהדי הנך משום דדמי להו דהיתה לו שעת הכושר והשתא פסק מלידה: ונסנו גע. כלומר או נתנו לה גע: מה שעשו עשו. ולריכות גט למחמרן חו אם נתנו גט אסורין שוב לייבתן: ואסור לקיימן. לאו אזקן קאי: שנפלה לו. והוזקקה לייבום: ולבסוף נפלע. דהשתא בעיא חלינה לאפקועי זיקה: דרבן גמליאל בפרק ב"שח בגדולה שנפלה לפני בעל אחות קטנה. אלמא אמי איסור אחות אשה ודחי אע"ג דבשעת נפילה איחזיא: אלא אמר רב יוסף. שנפלע ואח"כ נפלה לו ודקאמרת הא אית ליה לר"ע חייבי לאוין כחייבי כריתות האי תנא דמתניתין הך תנא דבי ר"ע הוא דאמר בהחולן ליבמתו (לעיל מט.) אי זהו ממזר כל שאר בשר שהוא בלא יבא ודלא כרבי סימאי דאמר (כתובות דף כט:) מן הכל היה עושה רבי עקיבא ממזר חוץ מאלמנה לכ"ג שהרי אמרה תורהש לא יקח ולא יחלל אבל מכל חייבי לאוין גרידי אפילו ליכא קורבה הולד ממזר: ופרכינו ואמאי סרים חולך ואפילו היתה לו שעת הכושר איקרי כאן להקים כו': אמר רבה הם כן. דשעת הכושר דמעיקרה לאו מלתא היא הואיל ובשעת מיתה לה חזי אין לך השה כו': סמוך למיתתו. ייסורי מיתה מתישים כחו.

אלא אמרינן הואיל ומעיקרא בר

התרה ואם היה מופקע מהם שעבוד לגמרי שוב לא היה חל עוד עליהן וא״ת וכיון דנחיני אסירי מדאורייתא מלא תתחתן מאי שנא דמשוחרר מותר בהן ובשפחה אסור משום לא יהיה קדש וי"ל דלאו דלא תתחתן איכא למילף משאר פסולי קהל כגון ממזר עמוני ומואבי

דשרו בקהל גרים אבל לאו דלא יהיה קדש לא שייך למילף דהא לא תפסי קדושין בשפחה ולא הוי דומיא דשאר פסולים ואם תאמר ומ"ש דממזר מותר בשפחה דתנן בהאומר בקידושין (דף סט.) ממזר נושא שפחה אפיי עקיבא אתיא דסרים

לכתחלה כדמוכח התם בגמרא ואמר ר"ת דלא שייך לא יהיה קדש בממזר דעיקרו בא מקדישות מאיסור דלא תפסי בו קידושין ואין להאריך: ביבור ר' בקשו להתיר נתינים. אין זה מבטל דברי ב"ד חברו דהפקר בית דין היה הפקר: אי הכי יבומי נמי תתייבם. פי׳ הח״ב בנשח ישראלית איירי אע"ג דהיא שפיר מתייבמת אז לא תקשי אמאי אין מייבם שהרי הוא אסור בה דהוי פצוע דכא ואיידי דקאמר חולך קאמר נמי חולצין לאשתו אבל כיון דאיירי בגיורת איהו גופיה שרי לייבם: ואיידי דאמר רבי יהושע חולץ בוי. וא״ת ור׳ יהושע גופיה אמאי נקט חולך כיון דאיירי בגיורת אי משום דקסבר דקהל גרים איקרי קהל כדפירש בקונטרס א"כ מאי קאמר ואין לי לפרש האיכא למשמע מדאתניוהו חולך וחולנין ולא אתניוהו מייבם ומייבמין ש"מ דבסרים אדם חולך וחולצין דאי בסרים חמה א"כ אפי׳ לייבס נמי שרי וי״ל דרבי יהושע נקט חולך וחוללין אגב דבעי למימרא לא חולך ולא חולצין דלא מצי למנקט לא מייבם ולא מייבמין דהוי משמע יבומי הוא דלא אבל מיחלץ שרי מיהו רבי עקיבא הוי מצי למיתני לא מייבם ולא מייבמין דכיון דפירש הטעם משום שלא היה לו שעת הכושר ממילה הוה ידענה דמיחלך נמי לא חליך אלא אגב דנקט ר' יהושע חולן נקט נמי ר' עקיבא: אלמא בקהל עסקיגן. וכרבי אדם בר חלינה וייבום הוא ותימה דלמא בהא לא סברה כרבי עקיבא דמשוי חייבי לאוין כחייבי כריתות:

ועשו מאמר בנשותיהן ונתנו גם או חלצו מה שעשו עשו יואם בעלו קנו ואסור לקיימן משום שנאמר ילא יבא פצוע דכא וכרות שפכה בקהל ה' אלמא בקהל עסקינן אלא אמר רבה כגון שנפלה לו ולבסוף נפצע אמר ליה אביי וליתי איסור פצוע ונידחי עשה דייבום מי לא תנן∞ ר"ג אומר אם מיאנה מיאנה ואם לאו תמתין עד שתגדיל ותצא הלזו משום אחות אשה אלמא אתי איסור אחות אשה ודחי הכא נמי ניתי איסור פצוע ונידחי אלא אמר רב יוסף האי תנא הך תנא דבי רבי עקיבא היא דאמר מחייבי לאוין דשאר הוי ממזר מחייבי לאוין גרידי לא הוי ממזר איקרי כאן ילהקים לאחין שם והא לאו בר הכי הוא אמר רבא אם כן אין לך אשה שכשרה ליבם שלא נעשה בעלה סרים חמה שעה אחת קודם למיתתו לר' אליעזר פירוקא דרבא פירכא היא התם כחישותא דאתחילה ביה היכי דמי סרים חמה אמר רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחגן כל שלא

הקמה הוה בת חלינה היא הכא נמי לא שנא: לרבי אליעור פירוקא דרבא פירכא היא. גמרא פריך. כלומר האי פירוקא דרבא פירכא היא לרבי אליעור דהא ודאי חזינן דשעת הכושר מילתא היא ואמאי קאמר רבי אליעזר סרים אדם אין חולך דלא מהניא ליה שעת הכושר דמעיקרא הא ודאי סריסות של מיתה אין לו רפואה אפילו הכי מתייבמת האשה משום שעת הכושר דמעיקרא: **כחישותא הוא** דאסחילה ביה. ולאו סריס הוא אלא מיתה מכחשת כחו: היכי דמי סרים חמה. דקאמרת שלא היתה לו שעת הכושר:

קא א מיי׳ פ״ו מהלכות יבוס הלכה ד ח סמג עשין נא טוש"ע אה"ע סימן קעב סעיף ג: קב ב ג מיי׳ שם הל' ב ח טוש"ע שם ס"ח: קג ד (מיי פי"ז מהלי איסורי ביאה) טוש"ע שס: שס: קד ה מיי פי״ח שס הלכה ג סמג לאוין קפא טוש"ע שם סי' ו מעיף ח: קה ו טוש"ע שם סימן

נג סעיף בהג"ה: קענ

יבום הלכה ד טוש"ע

סעיף א וסימן קעג

קו ז מיי׳ פ״ו מהלכות

שם סימן קעה סעיף ג: קו ח מיי שם טוש"ע שם

: סעיף

תום' חד מקמאי יהושע] דתנן א"ר [יהושע] שמעתי שהסריס חולץ וחולצין לאשתו דוקא אבל לבוא בקהל דכ"ע סריס אדם אסור לבוא בקהל סריס חמה מותר לבוא בקהל וסריס אדם ופצוע דכא מותרים בגיורת דקהל גרים לא איקרי קהל וסריס אדם א ק. קריי אין או אם מותר לייבם את אשתו אם מותר לייבם את אשתו אם היא גיורת אע"פ שאין . לו רפואה כיון שהיתה לו שעת הכושר דאי אין לך אשה שכשרה אן ין אטוו טכטוויו ליבם (אלא) שלא נעשה בעלה סריס שעה א׳ קודם למיתתו וסריס חמה דקי"ל כר"ע דאינו חולץ ולא חולצין לאשתו דוקא שהוא לקוי ממעי אמו

שלא היתה לו שעת הכושר ולא חיישי׳ שמא הבריא

בינתיים בכוליה גופיה: